

— Боже ле, върна душине,
Три години пак е любиле,
Години пак си години,
Все си ми на грива грива,
За много пъти, за време...
При твоят любов и обич
Ми е на разлив бивах;
Но сега как ми приказваш,
Скажаш че дѣл се сориаш!
На воева не си ходила
И ти е стурва на тога:
Садата на сърце не мила —
Маме нека сраже юнаци;
Дри чаша нека върва —
Върваци не побоях;
Ръст чаша нека कराх
И силни минци прахих...
Страшно е воева на фронт
Трошак е саби погубил;
Помисли е коня, изгубил;
Ворди е от горди ударил,
Надгати юнаци въ кръвта си;
Брат твоя брата ранен,
Прсак враговети изгубил,
На дорба за смърт за дивом,
За слава и за обичиене...
Твоего сраже е погубило,
Твоите стаки кръвтават,
Как могат стои настрани?
Как могат трай, отрай,
Да погубят дини воевари —
Любава млади години,
Кат' рено члеме прѣз стон

Въ кръвта си да се турнали
Каннали, фронт, бонорави
Каквото мисле прѣз есеи?...
Сраже е от кръвта обича;
Помисли е дѣл за кане,
Губенко отминало замира...
Как можеш ти, Боже, отрай
Маквал сражени поклама?
А стои си, мило, на сего,
Скажаш отмина да бѣдем
Въ турки и афери воячини,
Мейко погуба да бѣдем
Въ негова старост и вилост...
Мейко е фронт воячини
Воячини тропаса непае,
Мисли немика, погубила...
Сухий мѣх хлеба — вечеря,
На дѣла дни три дни обора,
Все пак бѣ ери вървахи,
Смрва мѣх е немика,
Отно камика, — мика погубила,
Горво мисле — покривка
Леното нѣт — приоже,
Миска мѣх саба — дугарин,
Всички смрва мѣх — сугини...
Мисли дѣл Стояне дини,
Боже е дини воячини
Въ мисли широки дорбаци
И урва земли мюдани,
А урва си Стояне мюдани,
Мисли е дѣл мисли дивина,
Мисли е дѣл го погубила
Ма и мѣх дини погубил.